

Wachten op Barbara

(Multiple Choice)

Komedie in twee bedrijven

door

ALAN ROSSETT

vertaling

Maja Reinderman

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **WACHTEN OP BARBARA – MULTIPLE CHOICE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ALAN ROSSETT** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

**Copyright: © 1977 by Alan Rossett
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

**Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl**

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **2** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

OVER DE AUTEUR: ALAN ROSSETT. “Een kruising tussen Cocteau en Woody Allen” was het commentaar van filmregisseur Jean Delannoy op Alan Rossett, de enige Amerikaan van wie geregeld Franstalige stukken opgevoerd worden... en die bekroond werd door het Centre National des Lettres. Hij is geboren in Detroit en begon zijn loopbaan als acteur in New York, waar hij een seizoen bij het Living Theatre verbonden was en ook in James Earl Jones’ eerste iago speelde. Hij verhuisde naar Parijs en schreef en regisseerde een evocatie van Monmartre “Light and Shade” met Charles Boyer. Daarna ging zijn blijspel “High Time” van Londen via Sydney naar New York om tenslotte vertaald in het Frans in een Parijs theatercafé terecht te komen, voordat het naar La Bruyere ging. De eerste in het Frans gespeelde theaterstukken van Rosset werden temidden van eters in een restaurants gespeeld waar veel showbizz figuren kwamen. Het kwam tot zo’n 200 uitvoeringen. Er volgden nog vele producties, zoals “How It Happened”, “Cat As Cat Can”, “Love On Ice”, “Calamity Jane” en “Au Pair Girls”, dat voor het eerst in Parijs gespeeld werd en wederom met succes opgevoerd werd op het Avignon Festival, waar het genomineerd werd voor een PIAF als het beste blijspel van het jaar. Hij heeft veel van zijn eigen in het Frans geschreven werk bewerkt en vertaald in het Engels, alsmede stukken van collega toneelschrijvers. Als acteur verscheen hij in films van Marcel Carné, Woody Allen en nog meer dan 50 andere films.

Multiple Choice
door
ALAN ROSSETT

WACHTEN OP BARBARA
(Multiple Choice)

Blijspel voor 1 dame en 1 heer
(en diverse stemmen)

Personages:

JO-BARBARA-MAM-CLARA-MARJORIE

PARSIVAL SAMSONDALE

Plaats:

De woonkamer van een huis aan een meer in Michigan

Tijd:

Het heden

EERSTE BEDRIJF:

februari, schemering

TWEEDE BEDRIJF:

1e scène - middernacht

2e scène - meteen daarna

Epiloog - augustus, laat in de ochtend

EERSTE BEDRIJF

ALS HET DOEK OPGAAT is het schemerig in de woonkamer van een huis aan een klein meer in Michigan. Er is een voordeur en verder nog wat deuren. Er staat een tv-toestel met de rug naar het publiek toe. We horen het programma waar Jo, een vijftiger (vrouw), af en toe naar kijkt terwijl ze de meubels afstofst en van een glas limonade nipt.

STEM LINDA: Dus eh, toen ik naar Douglas ging—

STEM TAMMY: (*vrolijk*) En oeps, ze noemt hem al Douglas! Als dat niet spannend is, is mijn naam geen...?

REACTIE STUDIOPUBLIEK: (*zangerig*) ...Tammy Tilly Talset!

STEM TAMMY: Dus daar is Douglas...

JO: Dat slaat nergens op, Tammy...

STEM TAMMY: ...klaar om je dat te bieden wat we allemaal willen. En dat is liefde.

STEM DOUGLAS: Hé, hou m'n vrouw tegen!

(De bel van de voordeur gaat)

STEM TAMMY: (*koel*) Als je er op staat, noem het dan de warmte van een luisterend oor?

JO: (*roept*) Kom binnen!

STEM TAMMY: Dus je keek naar Linda, dat aandoenlijke meisje...

(PARSI komt bescheiden op. Hij is ook een vijftiger, gekleed in een Tiroler loden jas en met een klein koffertje bij zich. Hij ziet er uit of hij een reiziger is die op een wereld is gestuit die hij niet helemaal kent...)

STEMMEN PARSI & DOUGLAS: Eh...

STEM TAMMY: En je dacht...?

STEMMEN PARSI & DOUGLAS: Eh...

STEM TAMMY: "Is er een psychiater in de zaal?"

(de stemmen overlappen elkaar)

STEM DOUGLAS: STEM LINDA: JO:
Wel nee! Ik? Trut!

STEM TAMMY: Op deze avond gaan wij allemaal samen, van Florida tot Alaska, Linda's psychiater zijn! Zo niet, dan is mijn naam geen...?

JO: (*sarcastisch*) "Tammy Tilly Talset!?"

(ze doet de tv uit terwijl het studiopubliek scandeert: Tammy – Tilly – ") Ja?

PARSI: Eh... (*aarzelend*) Hoe zal ik het zeggen... Ik zoek naar mijn zuster... zoiets tenminste. (*ze kijkt hem verbaasd aan*) Mijn schoonzuster eigenlijk. Margie... Marjorie Samsondale.

JO: (*niet op haar gemak*) O.

PARSI: Het is de vrouw van mijn broer. Sydney...?

JO: Samsondale. Tja. Ga zitten, meneer Samsondale? Bent u van ver gekomen?

PARSI: Uit Duitsland, Stuttgart.

JO: Zo... dan zult u het wel warm hebben.

PARSI: Dit slaat alles. Februari en dan zulk weer!

JO: Het is voor ons ook heel ongewoon.

PARSI: Dat weet ik. Ik ben geboren aan dit meer!

JO: Trek dan uw jas maar uit, die is zo Germaans. (*Hij worstelt om de jas uit te krijgen; zij helpt hem*) U zweet helemaal. Wilt u misschien douchen?

PARSI: Nee, nee, dat is erg aardig van u, maar—

JO: Ik heb me nog niet aan u voorgesteld. Wat al dat zweten niet stopt. Mag ik u op z'n minst een glas limonade aanbieden? (*ze schenkt een glas in*) U bent niet de eerste die hier aan komt waaien om de weg te vragen... Aangezien mijn huis het enige is dat je kunt zien vanaf de bushalte... Dat gaf me het idee om kamers te verhuren... "Madame Jo"... voor het geval u een kamer zoekt...? Maar goed, ik kan u één ding vertellen over uw schoonzuster. U zult haar hier niet meer vinden. God, man, waarom heeft u geen inlichtingen ingewonnen voordat u aan zo'n lange reis begon?

PARSI: (*in de verdediging*) Wacht eens even, ik ga op reis wanneer ik dat wil!

JO: Ze heeft Michigan een aantal jaren geleden verlaten... samen met haar echtgenoot, uw broer, die een of ander baantje gevonden had in... Kuala Lumpur...? Grafisch kunstenaar, iets dergelijks...?

PARSI: Maar dat weet ik allemaal!

JO: Maar u weet vast niet dat... ze gestorven is in Kuala Lumpur... Marjorie Samsondale. Och, arme man. Minstens drie maanden geleden. Een buurvrouw vertelde het laatst... Het deed me niets, ik kende mevrouw Samsondale nauwelijks. En nu brengt het noodlot u naar mijn huiskamer zodat ik u moet vertellen dat ze dood is? Merkwaardig.

PARSI: Maar dat weet ik! Mijn broer heeft me een videotape van haar begrafenis gestuurd. Hij is grafisch kunstenaar, hij had van de hoes een doodskist gemaakt... Terwijl ik het bekeek... realiseerde ik me dat ik van Margie hield... van haar hield, weet u, als mens, het was niet het romantische soort liefde.

JO: *(gevoelig)* Toch kende u haar nauwelijks?

PARSI: Ik heb haar zo'n tien keer ontmoet en al weer heel lang geleden... Het enige wat me nog duidelijk voor de geest staat is... een Grieks eiland, daar was ik met mijn vrouw, mijn ex, mijn tweede ex, die met mijn broer in een of andere kleine kreek aan het rondspetteren was. Marjorie probeerde met hoge hakken van een rots af te klimmen... een heel ruige rots. Ze was nogal keurig gekleed. Nou ja, ze zwom niet. Ze boog zich naar me over alsof we op een cocktailparty waren. Niet op een kapsonesachtige manier, zo was Marjorie niet, ze was altijd heel vredig en heel, heel lief. *(stopt opeens)* Hé, hier is het ook heel vredig... nu u de tv afgezet hebt. Zou men daarom bij u het hart willen uitstorten?

JO: Ik dacht dat u niemand thuis had die wilde luisteren?

PARSI: Juist ja: ik val u lastig. Zet de tv maar weer aan, dame, gegroet!

JO: *(houdt hem tegen als hij weg wil gaan)* Niet mijn woorden verdraaien! Het is geen belediging... om aangevoeld te hebben dat iemand hartgrondig behoefte heeft aan een luisterend oor? Jij kent mij niet, ik ken jou niet. Jij hebt niets te verliezen, ik heb niets te winnen. Praat tegen me. Vertel me dingen. Dat zou je wel doen als ik Tammy Tilly Talset was! En zij is waardeloos. Je schoonzuster interesseert me... op haar rots... zich naar je toe buigend...?

PARSI: *(raakt in de ban van JO)* Ze vertelde me dat ze er over dacht een nieuwe neus bij de plastische chirurg te halen. Stel je voor: wat maakt het nu uit hoe een huisvrouw eruitziet... en ze had zo'n schattig neusje! Ik weet niet meer hoe ik reageerde maar... vijftien jaar later kijk ik in haar doodskist video en— Jezus Christus, het is niet dezelfde neus! “Waarom, Margie, waarom?” Toen ze op de rots stond moet ik haar er beslist naar gevraagd hebben...

JO: Haar antwoord moet je onderbewustzijn in zijn gekropen...

PARSI: Ja! En dat hindert me! Dat ik niet weet of ze minder vredig was dan ze liet doorschemeren. Je eindigt een condoléancebrief vanzelfsprekend niet met “P.S. Broertje, waarom had Margie haar neus laten verbouwen?” Maar...

JO: Het vreet aan je. Wat normaal is: je hield van je schoonzus.

PARSI: De meeste mensen kan ik niet uitstaan!

JO: Dat heb ik ook! Maar ja, die leven en zij is dood! En haar begrijp je niet?

PARSI: Tussen jou en mij gezegd en gezwezen, wie heeft tijd genoeg om dingen te begrijpen?geld opstapelen... dag en nacht... tot het punt dat nieuwe stapels een kwestie van slechte smaak zouden zijn, nou ja, ik ben multimiljonair.

JO: Och arme man!

PARSI: Ik had goede zaken gedaan...

JO: Je hoeft je niet te verontschuldigen!

PARSI: Dus vanmorgen— (*hij stopt, kennelijk met de situatie verlegen*)

JO: Vanmorgen?

PARSI: (*luchtig*) Vanmorgen zei ik tegen mezelf: “Wat zal het vandaag zijn, oudje? Jezelf insmeren met kaviaar?”

JO: (*insinuerend*) Of... iets nog veel... wanhopiger...?

PARSI: (*wil daar niet aan denken*) Nee! Maar als ik nu eens op neuzenjacht ging! Op Marjorie’s neuzenjacht! Uitzocht hoe het met Marjorie was gegaan! Dat zou amusant zijn! En dan precies daar beginnen waar ze mijn broer voor het eerst had ontmoet. Als ik nu eens terugging naar het oude meer?

JO: ...De gebroeders Samsondale... Ik herinner me vaag jullie voornamen... Sydney en...

PARSI: Parsi, kort voor Parsival. Geen idee waarom, mijn moeder heeft nog nooit in haar leven een opera gezien. Als we aan het ontbijt zaten, zei ze altijd: “Hier is je paasei, Parsi.” Ze ruste in vrede.

JO: Ik herinner me haar vaag. (*verandert van toon terwijl ze de kan limonade pakt*) Maar ik heb nog nooit eerder een multimiljonair ontmoet! Dat interesseert mij, hoe je dat moet worden. Er moet nodig van alles en nog wat aan mijn huis gedaan worden. Ik heb al 25 jaar hetzelfde tv-toestel. Moet je nagaan, het is nog zwart-wit! Maar let maar niet op mij, drink al mijn limonade maar op, Parsifal!

PARSI: (*geïntimideerd als ze tamelijk agressief zijn glas opnieuw inschenkt*) Nee, dank je. Dank je, het was erg lekker. Bedankt, miljonair worden is niet zo ingewikkeld...

JO: Ja, maar hoe moet je beginnen?

PARSI: Door het meer te ontvluchten! Zoals ik deed toen ik 19 was!

JO: (*met “wetende” blik*) Je moest vluchten.

PARSI: Helemaal niet! Het Nationaal Bureau voor Toerisme had een vrouwelijke fotograaf gestuurd om wat leuke foto’s te maken van het meer. Ze zag mij onder een auto liggen, languit op mijn rug, in een korte broek. Ze begon mijn benen te fotograferen.

JO: (*sceptisch*) Dat zal wel.

PARSI: Nee, echt, ze noemde me “Mooie Benen”... dacht dat ik er mee op moest houden auto’s te smeren voor de kost en fotomodel moest worden... haar contacten gebruiken... naar Detroit gaan...

JO: ...bij haar intrekken...?

PARSI: Och...

JO: (*aanmoedigend*) Geen kritiek op de liefde, Parsi!

PARSI: O, dat woord! Rose - de fotografe – dit klinkt niet erg aardig maar... haar foto's waren prachtig, en zij was ook heel lief, maar vanuit menselijk oogpunt bekeken—

JO: Had ze niets te vertellen?

PARSI: Hé, dat moet het geweest zijn! Er ontgaat jou ook niet veel! Ik probeerde waarschijnlijk Rose' leegte op te vullen... maar... ik weet niet.... Toen het leger me inschepte naar Stuttgart ...

JO: En je nieuwe “liefde”?

PARSI: Dat woord! Laten we gewoon zeggen dat de andere soldaten vielen voor... we noemden hen “strudels”, frivole frauleins... lichte dames... je bent niet gechoqueerd?

JO: Niets choqueert mij.

PARSI: Nou ja, ik knabbelde aan Amerikaanse kaas... Elaine! Een schooljuffrouw voor de kinderen van Amerikaanse militairen die daar gestationeerd waren. Het was een beetje een kreng. Maar, weet je, als soldaat in een vreemd land in vreedstijd moet je je dagen vullen met wat voor handen is.

JO: “Wat voor handen is” choqueert me.

PARSI: Ik trouwde met haar, hé!

JO: (*imiteert hem*) “Weinig te doen vandaag. Kan net zo goed met het kreng gaan trouwen.”

PARSI: Zoiets zal het wel geweest zijn, denk ik, maar toen ik eenmaal aan haar vast zat... ik weet niet—

JO: Had ze niets te vertellen? Ook niet? Vrouwen zijn onmogelijk.

PARSI: Dat zeg jij, ik niet—

JO: Tel tot drie: één boeiende vrouw.

PARSI: (*“galant”*) Jij!

JO: Maar beste man, ik zie mezelf als veel minder opmerkelijk dan “Elaine”... die haar ster helemaal naar Stuttgart volgde... zichzelf nobel opofferde om het brein der jongeren te vormen?

PARSI: Elaine? ...Iedere avond aan het diner... kankerend over de tijd die ze verspilde aan die rot koters van die kattige wijven van die militaire carrière-imbecielen. Niet dat ze mij niet in haar klauwen hield toen ik eenmaal het uniform had afgelegd. Het was Elaine die me een baan als receptionist bezorgde bij de “Stuttgart Club voor Amerikaanse Studenten en Kunstenaars”... een stelletje verwaande expats, soldaten en verlopen nazi's. Mijn voornaamste bezigheid – knapen er uit gooien die ongenood op een thé dansant verschenen om een meisje op te pikken... zonder een lidmaatschapskaart! Op een regenachtige middag... waagde ik zelf een danspoging... dat was onvermijdelijk... een klein oosters poppetje danste in mijn

armen... met een waas van thee en sigarettensmook cirkelend om haar verrukkelijk snuitje... “Hoa-Bin”...

JO: ...”Hoa-Bin”...?

PARSI: (*terwijl Jo zich peinzend de bewegingen van Hoa-Bin lijkt voor te stellen*) Ik had nog nooit eerder een echte prinses ontmoet! En voor haar was ik John Wayne, de Amerikaan die John Ford onsterfelijk had gemaakt in zijn “liturgische Wildwestfilms”. Ze was trouwens rijk, zo rijk dat eh...

JO: ...ze voor je regelde dat je stopte met werken? Nou ja, “werken”. Hm.

PARSI: Elaine kwam achter de verhouding—

JO: Vanwege de anderen?

PARSI: Ze wist hoe ze me het betaald moest zetten. Op een avond kwam ik doodmoe thuis... en het krenge was ‘m gesmeerd! Naar Amerika! Stel je voor! Ze had ons kind meegenomen!

JO: Was er een kind, wacht eens—

PARSI: ...Na acht maanden een dochttertje, maar dat doet er niet toe...

JO: Geen wonder dat de moeder haar bij je weghaalde...!

PARSI: Van “vaderschap” raakte ik in paniek. Dat is moeilijk te begrijpen.

JO: (*“begrijpend”*) Helemaal niet, je was jong. Platzak. En Hoa-Bin...

PARSI: ...nam me mee naar de zevende hemel... in een eersteklas jumbojet... zoevend naar haar geboorteland... een exotisch ver land... Vietnam!

JO: Dat was in...?

PARSI: 1963.

JO: Laten we zeggen dat kleine Parsi niet aan “politiek” deed?

PARSI: O, ik had meteen door dat onze wittebroodsweken niet normaal waren. Knallend vuurwerk met daarnaast zelfgemaakte bommen. Ik zag een man zichzelf in brand steken... alleen maar om iets duidelijk te maken. Het deed me aan een crêpe Suzette denken.

JO: Het doet mij meer aan Jeanne d’Arc denken!

PARSI: In het vliegtuig terug naar Stuttgart...

JO: Alweer zoevend...?

PARSI: Ik had het gevoel dat Hoa-Bin zich niet op haar gemak voelde... en tegelijkertijd iets ondeugends van plan was. Zodra we thuis waren rent ze naar de slaapkamer en slaat de deur in mijn gezicht dicht. Ik kijk door het sleutelgat. Ze is spiernaakt... wiegt met haar heupen. Niet sensueel, maar opgelucht. Er vallen allemaal diamanten, echte, uit haar... (*laat zijn stem zakken*) uit haar...

JO: Ze baarde diamanten, begrijp ik, ga verder.

PARSI: Ik wist niet wat ik daar mee aan moest. De deur gaat open.
Hoa-Bin kijkt me onderzoekend aan, hevig teleurgesteld.

JO: Dat zou ik denken. John Wayne gluurt niet door sleutelgaten! Dat moet een afschuwelijke schok voor die Vietnamese prinses zijn geweest.

PARSI: Maar ik dan? Ik was mijn rol als John Wayne kwijt. Tijdens die dansfeestjes vertelde ze aan iedereen die het maar wilde horen...
(op zangerig toontje van Hoa-Bin) "Parsifal – dat is hij daar – is mijn echtgenoot. We delen hetzelfde bed, maar ons seksuele leven bestaat niet meer. Wie wil er alles weten over het niet bestaan van ons seksuele leven? Parsi, lieverd, zet die muziek wat zachter, dan kan tenminste iedereen ons horen!" Twee jaar lang die onzin.

JO: "De oorlog in Vietnam heeft me gek van verdriet gemaakt en die klootzak kan het geen moer schelen. Mag ik je mijn echtgenoot voorstellen?"

PARSI: Misschien heeft dat meegespeeld... maar wat dacht je van haar hele koninklijke familie die in ons huis samschoolde? Nee, toen Hoa-Bin een scheiding voorstelde, geloof me, toen was ik—

JO: (onderbreekt hem wreed) Haar uitleg?

PARSI: Welke uitleg?

JO: Je seksuele leven – het ter ziele gaan daarvan?

PARSI: Dat was klote.

JO: (dringt aan) Ik luister.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto